

● **פרשת לבון תחרוג מתהומי הוויכוח המופשט על צדק ומדיניות ותקבל צביון אישי קיצוני.** אחרי שובו של שימרון פרס, והתחלת מערכת ההשמצה נגד לבון, כצעד ראשון במערכה אישית קיצונית, יש לצפות לתגובת לבון באותה נימה. כי בשעה ששימרון פרס אסף חומר אישי על פינחס לבון, בעת היותו שר הביטחון ולאחר מכן, לא ישב לבון בבטלה. גם הוא אסף חומר אישי על יריבו, מתכוון להשתמש בו. בראש וראשונה: פרשה הנוגעת לשמרון פרס אישית, אותה גילה לבון בהיותו שר הביטחון.

● **יתכן כי בירור פרשת לבון יגרור גילויים על ביזבוזים ואיסורים כספיים במערכת הביטחון.** אחת מסענות לבון: בגלל אותם ביזבוזים ואיסורים דרש בזמנו שינויים במערכת הביטחון.

● **פרשה סנסציונית חדשה העשויה להספיק את הציבור, הושתקה בימים האחרונים.** הפרשה הנוגעת בבנו של אחד מראשי צמרת השלטון במדינה, שנחשד בעבירה נגד המוסר, שוטשה והועלמה על ידי המוסדות הנוגעים בדבר.

● **שרות התעסקות הממלכתי עומד להשלים הצעת חוק שתוגש לאישורה של הכנסת, לפיו יצטרך כל זר המגיע למדינה להצטייד ברשיון-עבודה מיוחד, שיתיר לו קבלת תעסקות במדינה.** חוק מעין זה מקובל במדינות רבות בעולם. הוא נועד בעיקר למנוע מבעלי-מיקצועות זרים להוות מתחרים לבעלי-מיקצועות דומים בארץ. יתכן וקבלת רשיון תעסקות תהיה כרוכה בהסכמת האיגוד המיקצועי.

שהיא לא באה אלי. אז מה מחכה לי בי בית - רוח?"

תעלומות

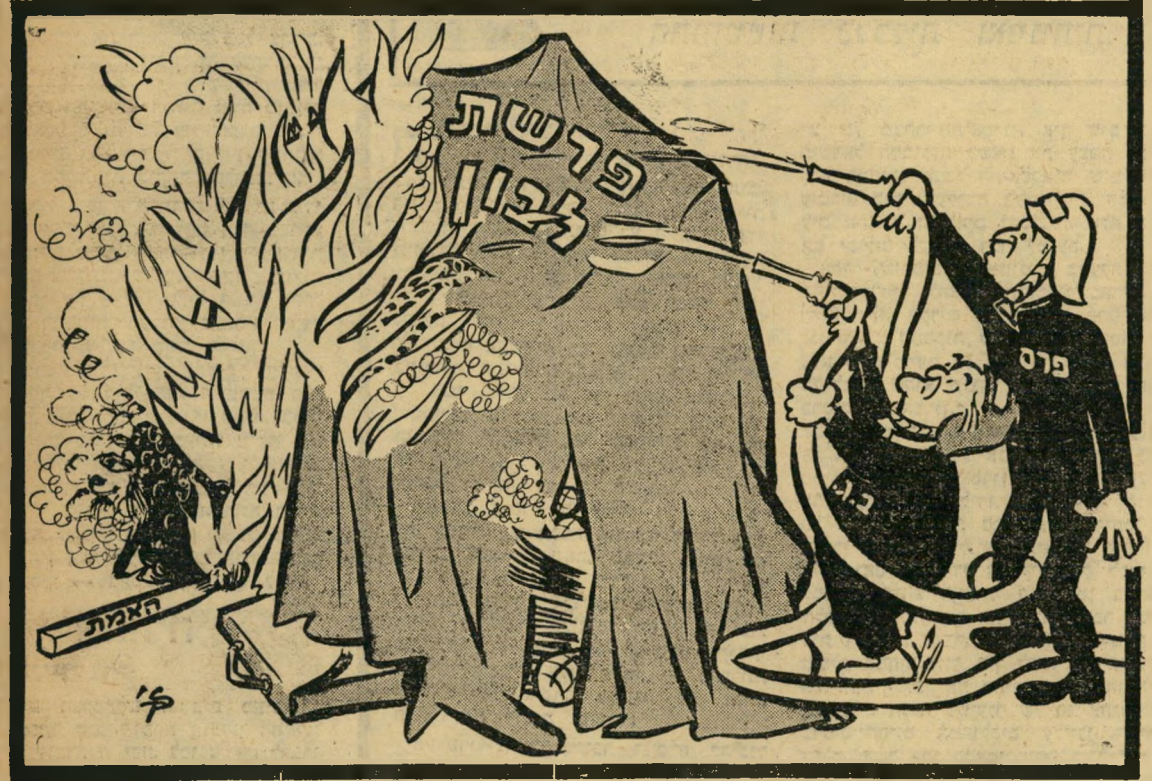
היטלר חי?

מומחים וחוקרים עולמיים הביעו בחודשים האחרונים את דעתם, על גורלו של היטלר (העולם הזה מסוג 1201). אבל לא רק הם. גם אדם מסוג אחר, הגר ישראל, הביע את דעתו החד-משמעית. השבוע טען יוסף ריגר מחיפה, שבילה את שנות המלחמה באירופה, הצליח להשאר בחיים יחד עם אשתו, כי ראה את היטלר חי. **ריגר, המחזיק בקיומם קטן ברי חוב החלוק 4 בחיפה, סיפר:** בשעת כניעתה של גרמניה, שהיתי ב' דורטמונד בה הועסקתי בעבודות כפיה. דורטמונד נמצאת במערב גרמניה, בלב ה' אזור התעשייתי, מרוחקת כ-500 ק"מ מברלין. חודש אחר המלחמה ואני עדיין באותה עיר, ארץ לי המאורץ הגדול והמופזע ב' חיי. אני יודע שמה שאומר עכשיו יעורר אולי צחוק ובחזאי חוסר-אמון, אבל אני כה משוכנע באמינות דברי עד שאני מעז, זו הפעם הראשונה, להעלותם בפומבי. באחד הערבים ישבתי במסבאה וחיכיתי לאדם שקבעתי עמו פגישה במקום. המס' באה היתה באותו זמן מלאה אנשים.

קוביץ מבראשבע, שעלה ארצה לפני שנה וחצי, בתימלאכה לתיקון אופניים. משה וצליק היו ידידים. צליק ביקר את משה בביתו, לעתים מספר פעמים כשבוע. הוא לא התעניין במיוחד באסתר, אלא בדרך הנימוס המקובל. עד שיום אחד החל משתנה יחסו. לעיניו הקנאות של משה, שחש כי משהו מתר-חש מאחורי גבו, הפכו ביקוריו של צליק תכופים יותר ויותר. לבסוף היה ברור לבעל כי ידו מאוהב באשתו. אך לא איש כמשה יתן לכעסו לגבור עליו. הוא ריסן את רגשותיו, המתין לשעת כושר. שעה זו באה, כאשר אסתר נפתה אליו, יום בהיר אחד, בישרה לו כי גם היא מרגישה הבת בידידו. "תן לי ללכת", הפצירה בבעלה. **"אהבה? בכבשה, שלום!"** תחי לה, העמיד משה פנים כי הוא מתנגד. לי אחר מכן, שהה ואמר: "גשי לצליק, ת' גדי לו אצה הוא רוצה שאתגרש ממך עליו לשלם לי עשרת אלפים לירות".

אסתר הופתעה מאוד, אם כי ידעה עד כמה המיסחר טובע בדמו של בעלה. בכל זאת אצה לבחיר-ליבה החוש. צליק בן ה-24 היה מוקסם הרבה פחות. "מניין אקח עשרת אלפים לירות?" תמה. אולם כיוון שאהבתו היתה באמת גדולה וזכה, שלח את אסתר חזרה לבעלה בהצעת נגד מיסחירת: הוא מוכן לשלם חמשת אלפים לירות תמורת ויתור משה על אשתו. "מילא, שיהיו חמשת אלפים", אמר משה. העיסקה נסתיימה, יש להניח, בתקיעת-כף. משה ואסתר ניגשו לרבנות, הגישו בקשה לקבלת גט. ואילו צליק שיפץ את דירתו, המתין בלב שמח לבואה של אסתר. היא בוששה לבוא. צליק חשש כי הוא, ולא הבעל, מרומה. בזעם פיתאומי, ניגש לתחנת-המשטרה, הגיש תלונה נגד משה ואסתר על הוצאת כסף בטענות שקא. מיד הסתבר לו שפעל בפזיזות: אסתר באה לקראתו, התלוננה על צעדו זה, הס' בירה כי לא באה אליו, כמובן, כי הגט טרם נתקבל. "מה אתה חושב? אני אשה הגונה. מובן שלא אבוא לגור בביתו של רחוק!" הסבירה. צליק ביטל את תלונתו. **"מה איכפת להם?"** לפני חודש וחצי נישאו בני-הזוג המאושרים. אסתר עברה סוף-סוף לדירתו הנאה של צליק, בבאר-שבע.

בכך היתה מסתיימת הפרשה האינטימית בהחלט, אלמלא דיפדף כתב של אחד ה' צהרונים ביומן המשטרה. תוך כדי כך גילה את הפרשה, נחפז לפרסמה כקוריוז, שכת להוסיף שאסתר עברה לדירתו של הקונה. צליק, רוחו על הפירסום ובייחוד על העובדות הבלתי-מדויקות, אמר השבוע: "מה אתם חושבים, שאני אשתוק להם? הלכתי לעורך-דין שלימד אותם לקח. מה בכלל איכפת להם מה שאני עושה עם הכסף שלי? אז מה, אם אני קניתי אותה? לא קניתי, רק שילמתי פיצויים לבעלה. שיתעסקו בפוליטיקה ולא בעניינים שלי!" סיים צליק: "הנבלים הללו עוד כתבו

כל מאמצי הכבאים לא הצליחו לכבות את הדליקה...

● **חלוקת הסוכר לילדים, המיצרך היחיד המחולק עדיין בקיצוב לפי מחירים ממשלתיים, תופסק בשבועות הקרובים.**

● **בראשון לפברואר 1961 יוחל בהסרת סרט ישראלי חדש בקופרודוקציה צרפתית ישראלית.** נושאו של הסרט היא שנה בחייה של 14 צעירים המחזיקים בנקודת התישבות בנגב בשנת 1946, שנה בה עלו 11 נקודות האחות לנגב. הסרט יוצר על-ידי סמי חלפון, יצן הירושמה אהובתי. הבמאי הוא פייר זומר, במאי צרפתי צעיר בן 23, שטסק עד כה בייצור סרטים דוקומנטריים ושניים מסרטיו זכו בפרסים ראשוניים בפסטיבלים בוונציה ובריסל. זומר עובד כבר 3 שנים על סרטו, הרחק מזרקורי הפרסומת. בשבועות האחרונים נערכו ראינות עם 100 שחקני תיאטרון צעירים, אולם 14 המועמדים טרם נמצאו. הסרט, שכלל הכספים להפקתו כבר נמצאו, היה אחד הראשונים שזכה להקצבה כספית על-ידי הועדה החדשה שהוקמה על-ידי שר החינוך הצרפתי, המאשרת סובסידיות לסרטים לפי סטריטיות בלבד.

● **דודר יעקובוביץ, נאשם משפט רצח גרמאיר, יחזור לחדשות.** יעקובוביץ, שמה שבוע נעלם מביתו, מבושש על-ידי המשטרה כחשוד בביצוע פריצות ואילו משפחתו חוששת כי איבד את עצמו לדעת.

● **בית אבות מיוחד ליהודים אמריקאיים, שיוקם כמתכונת אמריקאית עם כל השיוכלולים והמותרות הנהוגים במוסדות דומים בארצות-הברית, יוקם בקרוב בהרצליה.** הרעיון, שזכה לתמיכת מוסדות הממשלה והשגרירות האמריקאית בישראל, הוא פרי יוזמתו של צבי באגד, איש שרות החוץ הישראלי לשעבר. מוסדות מעין זה קיימים לרוב בארצות-הברית עם משלמים הזקנים שפרשו לפנסיה וחיים על גימלאות הממשלה האמריקאית בסכום של 150 דולר לחודש, 90 דולר לשבוע. במוסד הישראלי, שיהיה עסק פרטי, הם ישלמו רק את חצי הסכום הזה. בית-אבות זה, שיוקם על-ידי חברת רסקו, יהיה מצויד בבריכת-שחייה, מיגרש גולף, אולמות-קולנוע ובידור ואביזרים מודרניים שונים.

לפתע נכנסו למקום 10 אנשים. ניכר היה בהם שעברו דרך ארוכה. הם היו מאובקים ומלוכלכים, נעליהם היו מרופסות. רובם ניגשו לברו, לשטוף את פרצופם. אחד בלבד התישב. נראה עליו שהוא אדיש. הוא היה לבוש כקונדוקטור (כרטיסן ב' רכבת). כל האנשים סבבו אותו והקדישו לו תשומת-לב. כאשר הוא הוריד את כובי עו נדהמתי. נדהמתי זו לא המילה. פלצות אחזה אותי. מטרים ספורים ממני, לבוש כקונדוקטור, ישב היטלר.

אני בטוח בכך ב'101 אחוז, אין שום אפשרות שטעיתי. אני מזהה פרצופים מצויין. ברגע הראשון רציתי לצעוק, אולם לשוני דבקה לחיכתי. התפקחתי. המקום היה מלא אנשי ס.ס. ידעתי שאם אצעק והם יראו מי נמצא ביניהם יהרגו אותי. מהרתי ב' בהלה החוצה להזעיק עזרה. הם ישמו לב לכך ומיד עזבו את המקום. ראיתם מסת' קים במהירות ומביטים אחורנית. מהרתי לתחנת המשטרה וסיפרתי הכל לשוטרים. אנשי המשטרה לא האמינו לי, כמובן. הם רשמו את טענתי ושלחוני לדרכי. מהר-חי לחיילים הבריטיים שהיו בסביבה. נת' קלתי באותה תגובה.

מאז לא סיפרתי את הדבר לאיש. לפני כחודש פניתי לטוביה פרידמן, מן המכון לדוקומנטאציה. ספרתי לו את המ' אורע. פרידמן ענה לי שאפילו אם נכון הדבר לא אועיל בזה מאומה. אינני יודע אם הוא צדק או לא. עתה, כאשר הועלתה ב' העולם הזה הסברה שהיטלר חי, מצאתי לנכון לפרסם את הדבר.

אשה-מזמרה לבקוביץ תמורת 5000 ל"י